

Kako ravnajmo s knjigami

(Lepi nauki za začetek šolskega leta)

Knjigo smemo prijeti le s čednimi rokami, najbolje in samo po sebi razumljivo pa je, da jo damo v poseben varovalni ovoj iz blaga ali kake druge tkanine, ali pa jo zavijemo v močan papir; posebno velja to za knjige, ki jih češče uporabljamo (šolske knjige!). Knjiga je namreč zvezana zelo zapleteno, njena izdelava zahteva od tistih, ki jo uporabljajo, posebno paznjo. Prav o tem se hočemo danes nekoliko pomeniti. Ko dobi knjigovez posamezne pole knjige (pola ima vedno 16 strani) v vezavo, jih polaga drugo na drugo, jih trdno sešije s sukancem in nalepi preko hrbta kos prozorne tkanine. Potem »besi« knjigo v mehak ovoj (broširane ali mehko vezane knjige) ali v trde platnice (trdo vezane knjige = polplatno, platno, polusnje, usnje). Toda ta vezava je in ostane vedno le »nežna« vezava in ne prenese nobene sile ali moči. Zato ne smemo knjige, kadar jo odpremo, nikoli močno prepogniti, da se tisti ozki kos tkanine na hrbtu ne pretrga ali odlepi, kajti na ta način zlomimo knjigi hrbtenico in posamezne pole in listi v njej se prično

rahljati. Knjigo smemo le toliko odpreti, kolikor dovoljuje hrbtniše; za knjigo je najbolje, če jo držimo v dlani. Če jo pa imamo pred seboj na mizi, ne smemo odprtih listov nikdar po sredini knjige pritiskati navzdol ali pa s težo obeh komolcev leči nanjo. Ravno tako ne smemo vihati oglev posameznih listov, zakaj to je za knjigo isto, kakor če bi si sami izpahnili roko ali nogo.

V primeru, če si hočemo zapomniti, do kam smo prečitali, položimo med oba lista košček papirja ali kakšno drugo tenko stvar. Ko obračamo strani, ne smemo sliniti prstov in moramo vedno obračati le spodnji ogel desne strani knjige. Nikakor ne smemo misliti, da prenesejo knjižne platnice vse, kajti njihova podlaga je vedno le zlomljiva lepenka. V knjigo ne smemo čakati, zakaj vsi taki znaki in opazke so rojene in napisane iz trenutnega razpoloženja, toda knjiga ni samo za danes ali jutri, temveč za vedno. Knjigo moramo ljubiti in v zahvalo, da izobrazuje človekovo notranjost, z njeno zunanostjo lepo ravnati. Po tem, kako ravna kdo s knjigami, s svojimi lastnimi, še bolj pa s tujimi, izposojenimi, spoznamo človeka. Zato tudi moramo izposojeno knjigo v določenem času vrniti in sicer ravno tako, kakršno smo dobili.

Maja se spet odpravlja v šolo

„Svinčnik, radirka,
zvezki, peresa,
že so končana
počitnic nebesa.

Čopič, ravnilo,
barvice, knjige,
zdaj spet pričenjajo
šolske se brige.

Brž obljubimo
mami in dedu,
da bomo vedno
prvi v razredu!“

Doro